

Goedenmorgen, vrienden.

Ik heb vandaag het een en ander met u te bespreken, maar dan moet ik eigenlijk eerst een klein stukje vooraf geven. Wij nemen n.l. aan, dat hetgeen in de andere zondagmorgengroep wordt besproken, door u wordt gehoord of dat u daarvan kennis neemt. Wij zijn tegenwoordig nogal haastig. Wij hebben weinig tijd meer om datgene, wat we allemaal willen verwerkelijken, althans een redelijke basis te geven. Dat houdt in, dat wij hier en daar wat verder en hoger gaan dan normalerwijze zou geschieden.

U zult bemerken, dat een groot gedeelte van wat vroeger alleen voor de esoterische kring geschikt was, tegenwoordig in vele vormen wordt doorgegeven daar, waar wij toevallig de gelegenheid hebben. Dat is niet omdat wij menen dat dit nu voor iedereen even bruikbaar is, maar alleen omdat wij - waar een mogelijkheid tot vastlegging is - dergelijke dingen graag vastgelegd zien. Omdat, zoals reeds gezegd, wij de indruk hebben, dat de tijd betrekkelijk kort is, die ons gegeven is om de basis voor ons werk stevig te leggen. Ik denk zo, dat ieder van u zijn eigen opvattingen en gedachten daarover zal hebben. Dat nemen wij u niet kwalijk, maar veel van wat tegenwoordig wordt gebracht is - zoals men dat op aarde uitdrukt - puntgaaf. Niet alles. Per slot van rekening: een diner dat alleen uit biefstuk bestaat, is ook niet verfijnd. Daar behoort een zekere hors d'oeuvre bij en een zeker garnituur. Dat krijgt u van ons ook.

Voor vanmorgen zou ik graag even willen doorgaan op bepaalde concepten van leven, de inhoud van leven en wat daar verder zo bij te pas komt. En dan begin ik met een citaat uit een minder bekend werk van William Shakespeare: "Het zijn dwazen, die vrezen te sterven; het zijn wijzen, die weten te leven".

Daar heb je nu net precies de hele kern van de zaak. Wanneer je in deze wereld leeft, in die stoffelijke wereld van u, dan kom je regelmatig voor grote problemen te staan. Die problemen liggen voor een groot gedeelte in jezelf. Wij kunnen bewijzen aan de hand van de wetenschap - ik zal de afleiding verder niet geven - dat een groot gedeelte van uw kwalen, uw ziekten, een groot gedeelte van uw problemen voortkomen uit uzelf. Het leven zelf is betrekkelijk eenvoudig, het is gelijktijdig goddelijk van geaardheid en van een kinderlijkheid, die de volwassen mens op aarde helaas voorbijgaat.

Wat zijn de kernen van het leven? Om alweer Shakespeare aan te halen: "Wat is leven anders dan een zucht, een korte adem uit de oneindigheid?" Wanneer je op die wereld komt en je gaat uit van het standpunt, dat hetgeen je op die wereld volbrengt het enig belangrijke is, dan zal je nooit kunnen komen tot een juiste aanvaarding van leven en levenswaarden. Eerst wanneer je beseft dat het een vluchtige beroering is van iets eeuwigs, kom je tot de meer juiste verhouding. Het leven op aarde is belangrijk, omdat het een zekere inwijdingsmogelijkheid geeft. Het is verder belangrijk omdat het ons in staat stelt als geest binnen een omgeving met vaste regels ervaringen op te doen en dus onze

eigen inzichten en besluiten te toetsen aan de mogelijkheden van een vaste goddelijke wet. Maar dat neemt niet weg, dat wij te allen tijde geest blijven en dat die geest eeuwig is en dus ook belangrijker en inhoudsvoller dan alles, wat stoffelijk kan zijn. Het leven mag niet worden opgebouwd op zuiver stoffelijke concepten. De concepten, die wel gelden en belangrijk zijn, ga ik even opsommen:

1. Alle ervaring die in de wereld wordt opgedaan - ongeacht haar geaardheid of haar beoordeling - is kostbaar. Want slechts door de ervaring is het mogelijk inzicht te krijgen in de werkelijkheid van ons eigen wezen.
2. Men moet zich realiseren, dat in de stof vele geheimen bestaan, die vanuit een stoffelijk standpunt nooit op te lossen zijn. Het is niet zaak vanuit de stof door te dringen tot in de oneindigheid, maar het is zaak om de krachten der oneindigheid, die zich in de stof openbaren, voor zichzelf te begrijpen en te verwerken, opdat zij later een vollediger voorstelling van het oneindige mogelijk zullen maken. Een stoffelijk leven kan worden verdeeld in voorstellingsleven (een zeer belangrijk deel over het algemeen van het bestaan); in de tweede plaats: lichamelijk leven; in de derde plaats: wáár leven. Het ware leven ontleent wel degelijk zijn inhoud mede aan het waanleven en aan het zuiver lichamelijke bestaan. Maar het wordt gedragen door een hogere kracht. Laten wij ons als vergelijking voorstellen, hoe het stoffelijke leven is in verhouding tot de werkelijkheid.

U hebt allemaal wel eens een kathedraal gezien. Het behoeft nu niet direct de Notre Dame te zijn, het kan ook de St. Jan van Den Bosch zijn of de St. Bavo. Wanneer u zo'n grote kerk ziet, dan zal het u opvallen, dat haar werkelijke wezen is uitgedrukt in de grote lijnen. Maar zij krijgt een bijzondere betekenis, een eigen karakter door al die kleine details van gehouwen steen. Het stoffelijke leven is t.o.v. het cosmische leven niet veel meer dan een gargouille (waterspuwer), waardoor overvloedige krachten worden gespuwd naar de grond, die ze opneemt en ze doet verdwijnen als niets. Het onbelangrijke van het stoffelijke bestaan is vanuit de geest gemakkelijk te realiseren. Voor de stofmens echter niet. De stofmens moet er daarom van uitgaan dat in zijn leven alles belangrijk is, voor zover het hem géestelijk voldoet en het hem tevens een stoffelijke mogelijkheid geeft. Samenspel en samenhang spelen in de stof een vaak veel grotere rol dan in de geest. In de geest is het mogelijk je terug te trekken in een eigen schijnwereld en-zelfs wanneer deze tot duisternis en lijden wordt - laat ze je de mogelijkheid jezelf volledig te beleven.

In de stof is dit niet mogelijk. Wij zien allereerst al de verschillen, waardoor de sexen elkaar zoeken als een aanvulling van het eigen ik. Wij zien daarnaast de onvolledigheden van bekwaamheid, waardoor men in een maatschappelijk bestel moet samenwerken. Wij zien hoe de gespecialiseerde kennis van velen uiteindelijk een gemiddeld bestaan mogelijk maakt, maar het ontbreken van één van hen een groot nadeel voor de gemeenschap kan betekenen. Wij moeten goed beseffen, dat eenheid en samenwerking op aarde belangrijker zijn dan waar dan ook. In de geest kan dit alles bereikt worden zonder meer. In de geest is de eenheid mogelijk met hogere en lagere wezens. Daar kiest men a.h.w. zelf uit wat de Oneindige rond ons heeft geschapen. In de stof moet u aanvaarden wat rond u is. En dat is belangrijk. Je bent gedwongen je in te passen

in een systeem, dat niet je eigen wil, je eigen schepping is. Je bent verplicht samen te werken met anderen, ook wanneer je die anderen niet waardeert. Logischerwijze volgt hieruit, dat voor het leven op aarde belangrijk is: het kennen van eigen inzichten en streven, met daarnaast een volledige wil tot samenwerken met alle anderen, ongeacht het al dan niet beantwoorden aan uw voorstellingen en verlangens. Heeft men de samenwerking gevonden, dan komen wij automatisch tot de samenhang.

In de stof moet alles samenhang hebben. Zonder een samenhang kan er niets gebeuren. Wanneer de grond niet samenhangt, is hij niet in staat om werkelijk de planten voedsel te geven en te dragen. Wanneer de stenen niet zijn samengevoegd met cement, is het onmogelijk een huis te bouwen, of zij moeten op een andere wijze, b.v. door frictie, samengebonden zijn. Wanneer wij de mensen zien en wij laten hen elk voor zich hun gang gaan, dan blijkt er een chaos te ontstaan, waarin geen vooruitgang en geen bewustwording mogelijk is. Alleen door de samenwerking, door hun onderlinge band van gevoelens of zelfs van waan, kunnen zij verder komen. Onthoud dus goed, dat gebondenheid, de band die tussen mens en mens, tussen materie en materie bestaat, één van de belangrijkste factoren is in het stoffelijke bestaan.

Belangrijk zijn deze dingen voor een kort ogenblik. Een periode van 1000 jaar in de stof kan gelijk zijn aan enkele minuten in de geest. Omgekeerd kunnen onbelangrijke minuten op aarde voor de geest ook duizenden jaren betekenen. Dit ligt aan haar eigen instelling. Zij is daarin niet gebonden. Op aarde echter is de vaste norm bepalend. U zult beseffen, dat juist in dit stoffelijke bestel het voor u belangrijk is de juiste plaats in te nemen. Die juiste plaats kan worden bepaald aan de hand van het volgende:

Innerlijk - dank zij de adem uit de eeuwigheid, die ons beroerd heeft, dank zij de ziel, die wij bezitten - kunnen wij ook in de stof wel degelijk aanvoelen waar onze werkelijke taak, onze vervullingsmogelijkheid ligt. Deze is niet altijd gelijk. De vervullingsmogelijkheid wisselt langzaam, zodat wij kunnen zeggen, dat het voortschrijden der jaren een verandering brengt in levensbetekenis. De samenhangen van het verleden zijn in het heden niet meer geldig. Dat, wat in het heden wordt opgebouwd, zal voor ons over enkele jaren misschien zijn betekenis weer verloren hebben. De banden echter, die heden bestaan, vormen een deel van een cosmisch geheel. Beseffen dat wij aan de hand van dit innerlijke weten, dit innerlijk aanvoelen, een zo sterk mogelijke uitdrukking moeten geven aan de banden, die ons op het ogenblik boeien, aan datgene, wat aan eenheid voor ons op dit ogenblik mogelijk is, behoort tot de bewustwording.

Daarnaast hebben wij ongetwijfeld onze voorstellingen. Het is voor de mens kwaad te dromen. Dromen met een bepaald doel kunnen wij nog eventueel billijken, maar dan moeten ze toch altijd binnen een bepaald kader van werkelijkheid liggen. De dagdroom, die zich vervreemdt van de werkelijkheid, heeft geen zin. Slechts als voorbereiding tot verwerkelijking kan ze soms geduld worden, maar zelfs dan is ze gevaarlijk. Daarom, droom niet te veel. Probeer zo reëel mogelijk te blijven. Laat datgene, wat de mensheid droom noemt, bewaard blijven voor een zuiver geestelijke ervaring en beleving op een ander vlak, een aanvulling eventueel van de tekorten, die men in de stof heeft ervaren. Heeft men - door het uitschakelen van de droom en het

aanvaardden van de werkelijkheid - op een bepaald moment zijn taak en inhoud gevonden, dan dient men zich verder te realiseren: het is niet mijn wil of vermogen, die bepalen zullen wat ik in de wereld werkelijk ben. Vanuit een stoffelijk standpunt is het nooit mogelijk vast te stellen wie en wat je werkelijk bent. Slechts indien wij boven de stof uitgrijpen of - anders gezegd - doordringen in de diepste kern van ons eigen wezen, kunnen wij de betekenis van het ik aflezen. Dit is dan echter niet gebonden aan een stoffelijke verhouding. U ziet, in het leven zijn er nog heel wat dingen die belangrijk zijn op een andere manier dan u zoudt denken.

Het is gemakkelijk deze dingen te vergeten. Een samenwerking kan soms zelfs bestaan uit een zekere strijd. Wanneer wij een boog bouwen, b.v. in een Romaanse kerk, dan zullen wij zien dat er twee partijen zijn, die elk druk uitoefenen. Dan is er de sluitsteen van het gewelf, die - wat anders van vorm dan de andere - de druk van beide kanten moet opvangen en dus a.h.w. het middelpunt wordt, het strijdgebied, waarin zich de spanningen van beide zijden trachten uit te woeden. Zij neutraliseren elkaar daar. In de bouw van het totaal van het zijnde, vinden wij soortgelijke spanningen. Daarbij is het niet mogelijk de geaardheid van de sluitsteen altijd precies te bepalen. Hij heeft zijn eigen vorm en die vorm kan verschillen van keer tot keer, van gewelf tot gewelf, van boog tot boog a.h.w. Hij zal echter altijd in overeenstemming zijn met a: een cosmische wet; en b: met de bestaande spanningen.

Wanneer u in uw leven eenzijdig gericht bent, dan moet u zich daar niet te veel zorg over maken. De mens, die zich zozeer verdiept in de tekorten en problemen, die hijzelf heeft, die zich zozeer bewust is van zijn eenzijdigheid enz., dat hij daardoor daadloos wordt, is een dood element. Dit is de steen, die vermorzeld wordt onder de druk en voor het totaal van het bouwwerk geen betekenis meer heeft. Integendeel: hij kan een schade zijn. Onze eenzijdigheid mogen wij rustig handhaven, maar ons bewustzijn moet verder gaan dan dit. Want, als wij op een bepaalde wijze b.v. onze medemensen voortstuwen, dan heeft dat zin en betekenis. Zolang het beantwoordt aan ons innerlijke wezen, zolang dit ligt binnen de mogelijkheden zowel van ons stoffelijk bestaan als van de waan, waarin de wereld bestaat, dan zullen wij dit moeten accepteren.

Belangrijk is verder, dat de mens zich realiseert dat elk deel van zijn leven zijn eigen zonden en zijn eigen deugden kent. In vele gevallen zijn die onderling verwisselbaar. U gelooft het misschien niet, maar wat een ouder mens kan zeggen als zeer leerrijk en behulpzaam tot jongeren, dat wordt van de jongeren tegenover de ouderen gezien als dwaasheid of brutaliteit. De wijsheid kan gelijk blijven, maar de uiting is in het ene geval nadelig, in het andere geval voordelig. Op deze wijze wisselen de waarden tijdens het leven voortdurend. Houdt u niet aan een vaste maatstaf. Een vaste maatstaf is dwaasheid. Houdt u aan de maatstaf van het ogenblik, de mogelijkheden die u nu bezit. Houdt er steeds rekening mee dat u moet samenwerken met de wereld, waarin u leeft. Hebt u al deze dingen begrepen en verwerkt, dan hebt u de basis gelegd voor een gezond leven.

En nu keer ik nog een ogenblik terug naar Shakespeare, die ons in zijn vele gedichten waaruit ik een vrije vertaling geef, in zijn vele vaak fantastische verhalen over historische personen, een reeks van uitspraken heeft gegeven, die het ons voortdurend mogelijk maakt onze gedachten zuiver onder woorden

te brengen. Eén ervan is deze: "Daar, waar de grenzen van het leven ophouden, begint een oceaan van onwetendheid. En op deze oceaan zeil ik. En het ongekende ken ik. En uit mijn dromen ontwaak ik met verschrikking. En zie, ik ben herboren op het eiland der winden." Het is een stukje, dat nogal eens wordt weggelaten, maar het behoort tot Shakespeare's werk. Voor onszelf geldt ongeveer hetzelfde. Shakespeare laat zijn held komen op een tovenaarseiland, waar vreemde stormwinden woeden, waar de zonderlingste gebeurtenissen plaatsvinden ! Een wereld van demonen en goden, maar gelijktijdig ook een stoffelijke werkelijkheid. En het is daar, dat deze ontdekt, dat op een gegeven ogenblik de werkelijkheid hem ontvlieft. Dat hij niet meer weet of hij leeft in een wereld van dromen of dat hij nu een nieuwe werkelijkheid heeft gevonden. Een enkele keer ontmoet hij zijn dame en is dan voor een kort ogenblik terug in de wereld; maar op de achtergrond blijft steeds die droom, die illusie hangen.

Ik geloof, dat dat voor een groot gedeelte van de doorsneemens waar is. Ons wezen is n.l. niet alleen maar het stoffelijk bestaan. Het is zelfs niet alleen de geest, die in een bepaalde sfeer leeft. Ons wezen is een samenvatting van tijd, van ruimtelijke uitdrukkingen in vele vormen, een zeer complex geheel, dat zou kunnen worden genoemd: het mozaïek van goddelijke krachten, op een bepaalde wijze samengesteld. Wanneer wij leven, dan worden wij voortdurend door de betovering gegrepen. Wanneer wij in de stof leven, dan schijnt ons soms plotseling dit stoffelijke leven niet de moeite waard te zijn en wij trachten te ontvliesen in de eeuwige ruimte. Dit is niet een verlangen naar de dood (of omgekeerd: een angst voor de dood); het is alleen maar een poging te ontkomen aan datgene, wat ons te benauwd en te eng lijkt. Hier speelt de grote tovenaer, het bewustzijn, zijn vreemde spel met ons. Hij goochelt ons voor, dat voor ons grote werelden open liggen, die wij in feite niet kunnen betreden. Wij zullen echter voortdurend tot de aarde terugkeren, indien wij daar een houvast hebben. Een houvast te zoeken in een andere wereld is voor de stofmens praktisch onmogelijk. Wanneer hij n.l. begint zich alleen aan iets vast te houden, wat niet in zijn eigen wereld reëel is, dan zal hij, om aan de realiteit te ontvluchten, zichzelf moeten gedragen alsof het irreële werkelijk en de realiteit onwerkkelijk zou zijn.

Dit leidt tot strijdigheid en wederom zien wij het probleem van de mens, die murw is, die ineens stort en daarmee vaak ook voor anderen een belasting en een verstoring betekent. Daarom zou ik willen zeggen: hoe vaak je ook droomt van geestelijke krachten, hoe intens je de krachten van de geest ook weet te gebruiken, hoe groots de openbaringen soms zijn, die je innerlijk moogt ontvangen, blijf vóór alles gericht op de materie. Het is slechts de kracht van de materie, het weten van de materie, de werkelijkheid van het ogenblik, die u een betrouwbaar leidssnoer kunnen vormen. Wanneer echter het ogenblik komt dat wij - wederom met dezelfde dichter - uitroepen: "Want is het niet zoet te sterven, heen te gaan, te verlaten ! ?", dan kunnen wij ook zeggen: "Is het voor ons niet goed te weten, dat wij niet een volledig iets op aarde behoeven te creëren ?" Wat wij bouwen is betrekkelijk klein. Soms dragen wij enkele stenen aan voor een groots bouwwerk, dat eerst na duizenden jaren door de mensheid voltooid zal zijn. Wij hebben geen afgesloten taak op deze aarde. Wij hebben een bepaald werk te verrichten, zeer zeker, maar dat werk is

beperkt, dat brengt geen voltooiing. Wanneer wij heengaan, dan is dat doodgewoon voor ons het signaal, dat de arbeid ten einde is. Anderen zullen het werk voortzetten. Onze innerlijke vrijheid hernemen wij. Wij gaan als geest verder en zullen met grote deelname kunnen terugkeren tot datgene, wat wijzelf hebben getracht tot stand te brengen. Wij vinden daarnaast echter een nieuw werk. Zoals de man, die oorspronkelijk de stenen opperde, misschien langzaam wordt bevorderd tot metselaar, dan een steenhouwer wordt en van de steenhouwer, die de ornamenten scheidt, verder kan doordringen, tot hij uiteindelijk mede de plannen kan tekenen, de blauwdrukken kan uitslaan, waarop anderen verder zullen werken, zo is het voor ons. Onze taak op zichzelf is altijd een oneindige taak. Die taak is een deel van het Goddelijke. Wij zijn daar voor een ogenblik mee gebonden. Wanneer die binding in de stof ligt, is het goed. Dan zullen wij die binding in de stof gebruiken om onze stoffelijke taak zo goed mogelijk te volvoeren. Maar op het ogenblik, dat het voor ons tijd is om heen te gaan, moeten wij niet zien naar het werk, want die taak kan niet volbracht zijn. Wij moeten zien naar onszelf en zoeken naar de nieuwe taak, die voor ons geschikt is.

Indien je het leven zo beschouwt, dan wordt het mogelijk de juiste wetten van het leven voor jezelf in toepassing te brengen. Want geloof mij, vrienden, een zeer groot gedeelte van uw conflicten, uw ziekten en uw ellende, een groot gedeelte ook van uw vreugden, is imaginair. Het behoort niet tot uw stoffelijke werkelijkheid. Het is een droomwereld, die u geschapen hebt of een licht en nog niet volledig beseft van een toekomstige mogelijkheid, die u wacht. Begrijp, dat wat u op deze aarde bent en wat u doet, een onvolledig werk is. Draag uw steentje bij tot de bewustwording van de wereld. Draag uw steentje bij tot de rijping van de ziel. Draag uw steentje bij voor de voltooiing van het scheppend werk, dat God reeds heeft volbracht, maar dat wij trachten a.h.w. na te bouwen en door ons eigen bewustzijn - ook voor de schepping - inhoud te geven. Laat het daarbij. Leef gelukkig. Geluk is belangrijk voor de mens. Zij, die het ongeluk zoeken of het geluk vrezen, zij vrezen de werkelijkheid en de kracht. Hoe kan een werkmans taak volvoeren, wanneer die arbeid zwaar is en hij geen voedsel krijgt? Geluk is het voedsel, dat de mens in staat stelt om verder te gaan. Wees niet bang voor problemen en aanvallen. Hoe wilt ge, dat een rad zich voortbeweegt over een weg, als er geen frictie is waardoor het houvast kan krijgen? Hoe wilt ge zelf verdergaan door het leven, zonder de kleine geschillen, die u juist in staat stellen om verder te gaan? Wees niet bang voor arwijkingen van de norm. Als alle onderdelen van de schepping aan elkaar gelijk zouden zijn, dan heeft die schepping weinig zin. Het zijn de verschillen, waardoor het samenspel kan ontstaan in de juiste betekenis. En bovenal zou ik u dit willen zeggen: Wees nooit, nooit hopeloos! Er zijn mensen, die zich een bepaalde taak willen stellen. Wanneer ze die niet kunnen volvoeren, dan ontgaat hun de zin van het leven. Ze zeggen: "Ik heb hier gefaald en nu is het leven niets meer waard." Kent ge de oorzaak van dat falen? Misschien niet, misschien wel. Kent ge haar, dan zult ge een volgend maal misschien beter werken en anders, kent ge haar niet, dan is dit zeker iets dat ligt buiten uw onmiddellijk bereik. Wij kunnen niets veranderen aan het groot-cosmische werk; wij kunnen slechts onszelf veranderen. Zeg dus nooit: "Dit is

hopeloos of zinloos." Zeg niet: "Ik heb in mijn leven teveel gefaald". Zeg tegen uzelf steeds: "In het heden moet ik steeds weer trachten op te bouwen wat mij te bouwen wordt gegeven. Ik moet trachten in stof en geest uitdrukking te geven aan datgene, wat nu belangrijk is. Faal ik, zo zal het de wil van de Schepper zijn. Zolang ik mijzelf niet behoef te verwijten dat ik op het ogenblik van werken tegen mijn beter weten in verkeerd handelde, zo is het goed en moet het zo zijn." Wees niet bang voor de dood. Wanneer die dood komt, dan is hij a.h.w. het loon dat u wordt uitbetaald voor een lange periode van werk. Ge zult uw rust kunnen vinden. Ge zult uzelf kunnen hervinden, beter, schoner, sterker, dan ge ooit geweest zijt. Vrees geen duister, want in het duister leeft het licht, zoals het dat licht zelve is dat het duister heeft voortgebracht. Buig u niet té nederig voor het licht, want het licht wordt u niet gegeven om als een God te aanbidden, maar als een kracht om u te sterken. Wie deze dingen beseft, vrienden, die kan verdergaan in het leven. Die kan de inhoud van het zijn uitdrukken voor zichzelf, niet slechts als een persoonlijk pogen, maar als een deel van het grote geheel. Ik wil u nog één raad geven vóór ik u overlaat aan een andere spreker: Wij oordelen - juist wanneer wij in de stof zijn - heel vaak over belangrijkheid of onbelangrijkheid. Onthoud dit: De grootste machine in de wereld kan uiteenvallen, omdat één schroefje faalt, dat zó klein is, dat het blote oog het nauwelijks kan zien. Eén kleine meteor kan voldoende zijn om een ster te doen exploderen en planeten vol van levende mensen weg te vagen. Eén aarzeling... en de goddelijke kracht kan voldoende zijn om het laatste licht in het Al te doven. Het kleine is even belangrijk als het grote. Zeg nooit tegen uzelf: "Ik wil belangrijk zijn." Zeg tegen uzelf: "Ik wil de taak, die men mij in het heden oplegt, zo goed mogelijk vervullen." En heb er vrede mee te zijn wat ge zijt. Juist dan draagt ge het beste bij tot de voltooiing van het werk, dat ons allen is opgelegd. En daarmee, vrienden, wens ik u allen een gezegende zondag toe.

-:-

Goedenmorgen, vrienden.

En hiermee begint dan het tweede deel van onze bijeenkomst. Maar dit klinkt wel een beetje anders. Het is wel hetzelfde, maar op een andere wijze bezien. Weet u, wanneer wij redelijk zijn, dan moeten wij ook begrijpen dat er tussen ons en de goddelijke kracht, de goddelijke wetten, een bepaald verband bestaat. Wij kunnen trachten dat te verloochenen of zeggen dat wij het niet zo goed ervaren. Maar die band is er. Wij kunnen niet aan die goddelijke werkelijkheid ontkomen. En wij kunnen aan die goddelijke werkelijkheid heel veel verschillende namen geven. Men noemt het wel eens: de toorn Gods. Men noemt het goddelijke rechtvaardigheid. Men noemt het alwetendheid, alomvattendheid, de scheppende kracht, de goddelijke wil en ook wel: de goddelijke liefde. Het lijkt of al die namen iets verschillends zeggen. Maar eigenlijk zijn al die namen gelijk. Wanneer wij zo leven in de stof en in de geest in een lagere sfeer, dan lijkt het ons heel vaak of God alleen maar een ver weg iets is. Zoiets als de Nederlandse Koningin voor een neger in de binnenlanden van Suriname. Die bestaat wel, die zal er wel zijn en je eert die ook wel, maar

ja, die is zo ver weg. Het is niet reëel. Ik kan mij dat zo echt voorstellen, maar ik moet er toch één opmerking bij maken. Wanneer wij nu aan God bepaalde eigenschappen gaan toekennen, dan gaan wij daarmee uit het totaal, of het alomvattende van het Goddelijke, bepaalde eigenschappen voor onszelf realiseren. Nu kan ik mij erg goed voorstellen dat u tegenover anderen vooral graag een wraakzuchtige en toornige God hebt. Het is zo buitengewoon prettig als je zo nu en dan met een verwijfs naar de grote broer, die pruint, een ander op z'n nummer kunt zetten. Maar als wij dit doen, dan is die God tegenover ons even toornig en even wraakzuchtig. Niet, omdat God zo is, maar omdat wij dat aspect van het Goddelijke voor onszelf werkelijk maken. Het is dus logisch, dat wanneer wij iets willen zoeken in God, wanneer wij in ons leven zo'n contact met die God willen hebben, wij dat moeten doen op de meest verstandige manier. Voor onszelf ook. En nu - de aanwezigen wil ik hier gaarne uit de rest van het betoog uitgesloten zien, opdat men mij geen verwijfs maakt - meen ik toch te kunnen vaststellen, dat er ontzettend veel mensen en geesten zijn, die eigenlijk niets anders doen dan fouten maken. Uit die fouten zullen wij ongetwijfeld leren, zeker. Maar als wij nu denken, dat God klaar zit om ons bij elke fout met een houten hamer een klap op het hoofd te geven, dan zijn wij al duizelig voordat wij één leven door zijn, laat staan dat wij een paar sferen doorlopen hebben. Wanneer wij denken dat God heel wraakzuchtig klaar zit om ons - als een nijldige non met de kinderen die haar niet bevallen - te knijpen op het ogenblik, dat er ook maar iets mis gaat, dan zijn wij geestelijk bont en blauw. Want wat doen wij eigenlijk in ons leven veel anders - vanuit goddelijk standpunt bezien - dan stomiteiten uithalen? Laten wij nu volkomen eerlijk zijn. Van elke drie gedachten die wij denken, is er één die helemaal niet klopt met hetgeen wij zouden moeten doen volgens God. En dientengevolge zou dat iets zijn, waarvoor een wraakzuchtige God ons zou moeten straffen, kwellen en pijnigen. Waarvoor een rechtvaardige God ons misschien nog de kans geeft om het eens beter te doen, maar daarnaast toch heel wat pijnlijke en vermanende woorden. Weet u, God zelf is natuurlijk veel meer dan al die dingen, maar wij maken het ervan. Laten wij beginnen vast te stellen, dat volgens ons eigen beeld van God wij in ons hele leven niets doen dan voortdurend falen. Wanneer wij dat eigen beeld van God dus erg strak, rechtvaardig en gewelddadig maken, dan zullen wij juist die eigenschappen van God betrekken op onze eigen fouten. En wij zullen er zwaar onder lijden. Het lijkt misschien of ik hier een methode van zelfmisleiding aanbeveel, maar dat is toch niet zo. Want als ik naar God roep als een God van liefde, dan wek ik in die God een echo. De onmetelijke liefdekracht Gods, die in het Al bestaat, die de uiting is van Zijn wezen, antwoordt op mijn roep. Maar roep ik tot een God om mij te wreken, dan is het antwoord dat van de wrake Gods, die evenzeer kan bestaan. Niet zoals wij het ons denken misschien, maar die er toch wel degelijk is. Laat ik het heel eenvoudig zeggen. Wanneer u weet, als kind, als je naar het snoepwinkeltje gaat en je kijkt de juffrouw lief aan, dat je een extra stukje duimdrop meekrijgt, maar ook weet, dat als je zegt: "oude heks", dat je je centjes kwijt bent en als je niet erg gauw bent nog een slag met de bezem toe krijgt, dan zal je dat lieve gezicht zetten. Het is misschien erg zelfzuchtig, maar het is een beetje noodzakelijk, want alleen op die manier kan je krijgen wat je hebben wilt. Wat willen wij

hebben in het leven? Wij zijn net als kinderen in de snoepwinkel. Wij staan daar voor de etalage van al die cosmische mogelijkheden en staan voor onszelf uit te rekenen: Zou ik nu niet eens een ster kunnen worden? Neen, laat ik toch maar komeet worden, dan reis ik veel. Maar zou het toch niet leuker zijn om beschermgeest te worden van een ras van vogels b.v.? Vogels zingen zo leuk. Ja, maar mensen zijn weer veel interessanter. Zoals je vroeger stond te kijken, of je nu een gombal zou nemen of een zakje zwart/wit, of duimdrop, of zoethout, zo sta je eigenlijk voor de etalage. En als wij nu op ons gemak willen uitzoeken, dan hebben wij toch wel degelijk - om even de vergelijking door te zetten - de welwillendheid van de verkoper of verkoopster nodig. Kijk, wanneer wij op God een beroep doen, op Zijn liefde, dan is het a.h.w. of wij in God datgene zien - en dus voor ons tot werkelijkheid maken - wat ons helpt, wat ons steunt. Als wij zondigen (nu ja, zondigen volgens menselijke begrippen, want zondigen is een menselijk concept) en wij gaan onmiddellijk klaar staan met: "O, nu komt God met Zijn banbliksem", reken dan maar dat je een been breekt of zoiets; in ieder geval gebeurt er wel wat. Soms krijg je zelfs straffen, heel wat erger dan je had durven verwachten. Dan heb je dat aspect gewekt. Maar weet je nu dat je onschuldig bent en je zegt: "God, U bent zo wijs, geef mij uit Uw liefde de kracht om te herstellen, om beter te worden", dan breng je heel iets anders uit die cosmos tot aanzijn. De meeste mensen beseffen dat niet. Als je leeft en je houdt je bezig met God - en wat dat betreft zelfs met de geest - dan zoek je iets wat met jou harmonisch is. En nu zijn in God alle dingen en in de sieren praktisch alle dingen. Wanneer u bang bent voor boze geesten, dan heeft u een grote kans, dat ze u onmiddellijk in de nek zitten te blazen. Wanneer u bang bent voor een toornige God, dan zal die toorn van God zich onmiddellijk openbaren. Maar wanneer u de geest vertrouwt omdat u zegt: Wanneer ik in de naam van licht, van liefde, van goed die geest zoek, dan zal hij mij helpen om te bereiken", ach dan moet u eens kijken hoe netjes ze voor u zorgen. Niet alleen dat ze u geestelijk verder helpen, maar ze geven u soms nog een waarschuwing, soms helpen ze u iets terug te vinden wat u verloren bent, ze helpen u een mens te helpen, waar u zelf een beetje in dubio staat en dat haast niet meer kunt. Kortom: u verrijkt uzelf er mee. Nu is die geest nog beperkt, maar God is onbeperkt. Is het dan niet redelijk om de Goddelijke Liefde te stellen als datgene, wat wij kiezen uit de volheid van Goddelijke Krachten om alleréérst voor ons geopenbaard te worden? O, ik weet het wel, het klinkt misschien wat kinderachtig, een beetje eenvoudig. Maar dit zeg ik u: Het is wáár! Het is belangrijk en het is waar. Want per slot van rekening: als wij niet kunnen vertrouwen op een Goddelijke Liefde, wanneer er niet iets is uit God, wat ons helpt, ons steunt en ons draagt, wat zijn wij dan waard? Wij kunnen niet in ons eentje tegen de stroom oproeien. Wij kunnen niet zeggen: "Wij zullen wel eens even de bewustwording doormaken." Wij kunnen heel veel, maar juist daar, waar wij tekortschieten, hebben wij die helpende hand nodig, die ons er net even overheen brengt. Anders zijn wij net als kinderen, die over een muurtje moeten klauteren en er net niet bij kunnen. Als er één is, die je een kontje geeft, hup, dan ben je er overheen. God geeft ons die steun. God helpt ons om verder te komen. Maar ja, dat moeten wij vragen, daarop moeten

wij vertrouwen. Het is daarom zo belangrijk voor ons, dat wij eigenlijk voortdurend samenleven met een liefdevolle God, en dat wij al het andere dat in God natuurlijk ook bestaat, maar een beetje verwaarlozen. Dat komt vanzelf, wanneer ons bewustzijn groot genoeg is. Maar zolang wij klein zijn, hebben wij die liefde Gods absoluut nodig, wij kunnen niet zonder. Begin te leven met een liefdevolle God. Laat alles wat liefde is zo sterk mogelijk in u zijn. Hoe onpersoonlijker die liefde, hoe beter. Want per slot van rekening: wij kunnen ons God niet beperkt voorstellen. Maar geloof mij, twee mensen, die elkaar werkelijk liefhebben, staan dicht bij God en bij die Goddelijke Liefde dan iemand, die voortdurend over de rechtvaardigheid van God loopt te zaniken en ondertussen zijn eigen zonden bedrijft. Goddelijke Liefde elimineert heel veel uit je leven wat anders schadelijk zou kunnen zijn. Goddelijke Liefde doet je vaak datgene zien, wat noodzakelijk is. En vanuit de meest simpele maar eerlijke stoffelijke liefde tot de meest groot-cosmische liefde toe, is het die Goddelijke Liefdekracht, die ons verder brengt. Hoe meer wij cosmissch kunnen denken en liefhebben, hoe beter het is. Maar wij hebben die Goddelijke Liefdekracht nodig. En daarom is mijn betoogje voor vandaag eigenlijk dit: Wanneer u, vrienden, in uw leven zoekt naar God en een beroep doet op God, wees u er dan van bewust, dat God antwoordt zoals gij roept. Roep daarom nooit naar een God, die toornig is, of een God, die te veel ingrijpt. Want u roept die God niet voor de wereld, maar u stelt deze Goddelijke Kracht voor uzelf in werking. Zoek naar datgene, wat je het hardst nodig hebt. En dat is zelfs geen vergevingsgezinde Vader, want daaraan heb je ook weinig. Neen, het is de Liefdevolle Vader. Het is de Liefde zelf, die je draagt, die je bewustzijn geeft, die je in staat stelt a.h.w. om steeds iets boven jezelf uit te grijpen en zo rijker te worden. U hebt het voor het kiezen. Niet God legt u Zijn wezen op. Hij staat u toe uit Zijn wezen datgene voor uzelf werkelijk te maken, wat voor u een eerste behoefte is. Laat u nooit bang maken door een ander, die het heeft over een toornige of een rechtvaardige God, die u met vervloekingen bedreigt of wat anders. Wanneer u vertrouwen hebt in de liefdevolle God, is dat uw werkelijkheid en die zal in, rond en door u geuit worden. En het lijkt mij zo, dat - wanneer je bezig bent met het leven en die bewustwordingsgang - dat dit punt ook erg belangrijk is. En nu weet ik wel, wij zijn hier allemaal natuurlijk paragonen van wijsheid, van edelheid enz. Wij hebben dat niet zo hard nodig. Maar er zou een ogenblik kunnen komen, dat wij toch in dubio staan. Laten wij dan steeds weer onthouden: Wat wij kiezen uit het Goddelijke, dat maken wij voor onszelf en ons leven werkelijk. En hoe hatelijker wij kiezen, hoe meer hatelijkheid wij te verwerken krijgen. Kies goed. Benader God als het ware op uw wijze, opdat Hij in Zijn benadering en openbaring in u voor u datgene betekent en u datgene geeft, wat u werkelijk nodig hebt.

Vrienden, dit was mijn bijdrage in de marathon van welsprekendheid, die wij in deze dagen aan het houden zijn. Ik hoop, dat u er iets aan hebt gehad. In ieder geval wens ik u allemaal een heel prettige zondag toe.

:--: